

oživení prací pod širým nebem nastane podle obdoby minulých let určitě až v dubnu.
Dr. Peterka.

SOUDNÍ AKTUÁŘI. Ježto již uplynula delší doba, po kterou byl praktikován zákon ze dne 27. března 1931, čís. 57 Sb. z. a n., provedený vládním nařízením z 12. června 1931, č. 95 Sb. z. a n., sebralo ministerstvo spravedlnosti zkušenosti, které vyplynuly z úřadování soudních aktuárů, a zprávou v denním tisku uveřejněnou poskytlo veřejnosti možnost kritiky této instituce. Nebude jistě sporu o tom, že základní myšlenka — odlehčiti soudci a zbaviti ho práce nikoliv konceptní — je v jádře správná. Nelze také pochybovati o tom, že ve velké většině případů se soudní aktuáři velmi osvědčili ve vyřizování určitého druhu agendy. Jak však zkušenosti ukázaly, osvědčili se tito úředníci právě jenom v tom oboru agendy, ve kterém byli po dlouhá léta jako konceptní pomocníci zaměstnáni, těžko se však bez vedení zkušeného soudce zapracovali do jiného oboru agendy, ve kterém se jim nedostávalo praktického výcviku a byli odkázáni jen na své teoretické poznatky, kterých měli nabýti ve zvláštních kursech, o kterých jsme referovali ve Všehrdu roč. XI. str. 57. Zkušenost tato jenom potvrzuje to, co jsme již tehdy zdůraznili, že teoretické vzdělání, které se omezí jen na určitý praktický výsek agendy, nemůže nikdy poskytnouti odborné školení do té míry, aby nahradilo všeobecné vzdělání právnické, bez něhož samostatně rozhodující orgán se neobejde. Se svými praktickými zkušenostmi vystačí jen v případech běžných, ve kterých je po léta zaměstnán, je-li však postaven před případ, který dosud nevyřizoval, neví si rady. — Věc však má ještě jinou stránku, která se týká nezaměstnanosti našeho právnického dorostu. Kdyby soudní aktuáři měli jediné ten úkol, jen kompetenčně jinak upravený, jaký měli t. zv. konceptní pomocníci soudců, a měli jen připravovati vyřízení neb i vyřizovati věci ryze šablonovité a spíše kancelářské než právnické, pak by jistě nebylo proti jejich upotřebení námitek a požadavek, aby na jejich místě byly zaměstnávány síly právnické, by nebyl plně odůvodněný. Avšak praxe, jak se zdá pod tlakem nynějšího krajně úsporného hospodářství ve státní správě, jde tak daleko, že se snaží nahrazovati síly soudcovské silami aktuárskými. V tom je nebezpečí celé instituce, kterému by bylo možno čeliti jednak tím, že by soudní aktuáři vedle své samostatné agendy zůstali v určitých věcech konceptními pomocníky soudce, kterému jsou přiděleni, čímž by se náležitě využilo jejich práce k účelu, kterému jediné má sloužiti, jednak tím, že by se vedle zřízených míst aktuárských obsadila také všechna místa soudcovská. Máme za to, že věci značně škodí okolnost, že reforma soudní agendy v tomto směru nebyla prováděna ani tak pod hlediskem náležitého rozdělení práce konceptní a kancelářské, jako spíše pod tlakem nutnosti finančních úspor. To škodí nejen věci (která by se účinně sotva dala provést bez pronikavé reformy soudního řízení, což se však nestalo), ale také mladé generaci právnické, pro kterou znamená omezení přístupu k soudcovské službě, beztak již značně znesnadněného.
—kg.

VŮDCOVSKÝ PRINCIP V AKCIOVÉM PRÁVU. Není sporu o tom, že hospodářské formy podnikání (akciové společnosti, společnosti s r. o. a družstva), spočívající dosud na demokratickém principu vůle většiny, nezapadají do rámce vůdcovského systému, jímž se řídí dnes celý politický a hospodářský život Německa. Skutečně se také vyskytují náměty na úpravu akciového práva, jež by byla ve shodě s tímto systémem. Dr. Hans Bergmann v čísle 6. *Deutsche Juristen-Zeitung* v článku »Aktienrecht und Führerprinzip« stává v čelo akciové společnosti zodpovědného činitele, jímž jest t. zv. *Wirtschaftsführer*, volený valnou hromadou akcionářů na určité volební období. Volby mají býti osobní, nikoliv tajné a anonymní, aby hospodářský vůdce věděl, kdo mu projevil důvěru a kdo ne. Proto je též třeba, aby akcie všech podniků alespoň ze 75% byly na jméno, nikoliv na majitele. Jedině akcie na jméno mohou míti hlasovací